

## **Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 1. oktober 1949**

"Jeg beder Dem undskylde mig ..."

---

### **Henvisning:**

Denne oversættelse følger nøjagtigt den stenografisk protokollerede afskrift af talen, som Bruno Gröning holdt den 1. oktober 1949 i spillesalen på Traberhof i Rosenheim.

For at sikre kildens ægthed, blev der bevidst givet afkald på sproglig eller grammatisk korrektur i teksten.

Optagelser af Bruno Grönings foredrag med hans originale stemme kan fås som cd, og kan bestilles på følgende Internetadresse: [www.bruno-groening-stiftung.org](http://www.bruno-groening-stiftung.org)

## **Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 1. oktober 1949**

"Jeg beder Dem undskylde mig ..."

Mine kære tilstedeværende syge!

Jeg beder Dem undskylde mig, at jeg har måttet lade Dem vente så længe. Det var der en grund til, eller jeg kunne sige, flere grunde til. Jeg har bedt Dem komme her, fordi mange af Dem både fra nær og fjern, allerede har ventet på mig i dagevis. Jeg vil nok blive hårdt kritiseret for det, men det tager jeg med i købet, for først og fremmest at kunne give Dem den første hjælp. Som De ved, har jeg den faste hensigt at holde mit løfte om at oprette kursteder, hvor så ethvert menneske, så vidt han er berettiget til at blive hjulpet, vil få del i denne hjælp. Berettiget er de, som har den rette tro i sig, og er villige til at bevare den hele livet. På den anden side har der hidtil været mange, som har opgivet troen på Vorherre, og nu er parate til at optage den igen, og at leve med den. Også de vil få del i hjælpen.

Jeg lader Dem vide, at jeg ikke er læge, ikke er mediciner. Men jeg foragter ikke disse mennesker. Kun ét må stå fast – jeg har allerede i tusinder af tilfælde bevist, at jeg kan give mennesker sundheden tilbage. Det er afgørende, og jeg vil også i korthed fremstille, hvordan jeg allerede har hjulpet tusinder i mit liv.

Den lægelige hjælp som sådan, er allerede meget tit blevet tilbudt mig. Jeg siger som tidligere, at jeg ikke afslår disse tilbud, nej, det var jo mit ønske, at lægerne ville erklære sig parate, og allerede har erklæret sig parate til at arbejde med i dette store, guddommelige værk, for at kunne hjælpe mennesker.

Her har jeg fra en læge i München netop fået en seddel, hvor der står tal fra 1 til 11. Hvert tal er et sygt menneske; navn, bolig, sygdom osv. står der ikke. Jeg vil stille en nøjagtig diagnose for disse 11 mennesker. Undskyld, jeg siger "diagnose". Jeg er ikke berettiget til at bruge dette ord, så jeg siger "et sygdomsbillede". For mit fag er ikke medicinsk, jeg har min egen, menneskelige betegnelse. Jeg stiller altså et sygdomsbillede for disse 11 mennesker og giver dem også hjælp, undtagen en, for jeg ved allerede, hvem jeg ikke kan hjælpe, fordi mennesket ikke er værdig til at blive hjulpet. Ti af dem bliver helbredt. Jeg har allerede aftalt med lægen, at jeg engang vil

besøge ham i hans praksis, og jeg vil så lade hver enkelt patient føre frem for mig, for der er enkelte punkter, hvor en læge ikke ved, hvilken sygdom der er gemt i kroppen.

På den anden side ser det sådan ud, at der er, har været, og også fortsat vil være mennesker, som gør alt for at bekæmpe mig, netop af den enkle grund – og det ved De vel også – at jeg har sendt en kampudfordring mod en forretningsmager. Kampudfordringen er begyndt, og der er kommet så meget frem i lyset ved den, og netop sådan, som jeg har ønsket det. Vi må afvente, hvad der mere vil ske. Efter det et lille blad skriver, må jeg være det værste menneske på Guds grønne jord. Men hvem dette menneske er, vil jeg helst ikke sige her, det vil De snart kunne læse og høre.

Og netop, fordi der nu engang her i verden findes et menneske, der arbejder uegenlyst, ikke for sig selv, men for at hjælpe mennesker, bliver han ikke forstået. Man har her ikke ladet noget være uforsøgt, for til det yderste at udnytte det, og på en eller anden måde at tjene penge på det. I begyndelsen med mit navn, og nu endog med min person. De har jo allerede læst smudsbladene, eller ekstrablade kalder de sig, men det gør mig på ingen måde nedtrykt, tværtimod, jeg føler mig hele tiden stærkere ved det.

Og nu har jeg bedt Dem komme her. Naturligvis er det blevet til lidt mere, end jeg egentlig ville have det. Her er meget trangt, og jeg vil dårligt kunne trykke en eller anden af Dem i hånden. Først og fremmest beder jeg Dem om ikke at tænke på Deres lidelser, men slappe lidt mere af og lægge mærke til Deres krop, til hvad der sker i den. Dette skal ikke være nogen officiel helbredelse. Men for først og fremmest at hjælpe Dem – en stor del af Dem vil komme til at nyde, at han bliver rask. Andre igen vil være en smule længere om det.

Jeg har sagt, at jeg vil have læger i mine rækker, netop for at de skal foretage for-og efterundersøgelser på hver enkelt syg, så enhver også har garanti for at være blevet rask, eller at være godt på vej til at blive det.

Jeg vil ikke se noget rod, jeg vil have ordnede forhold, ligesom De har det i Deres hjem. Og det er også rigtigt, at jeg vil gennemføre det, jeg har sagt, at indrette det ene kursted efter det andet. Jeg vil selv ikke alene være i stand til at overse disse kursteder, men alle, som opsøger disse kursteder, vil der få det, de har længtes efter i årtier, de vil kunne få deres sundhed tilbage. Herefter vil det heller ikke være nødvendigt, at jeg i det hele taget kommer til det ene eller andet kursted, for jeg kan roligt opholde mig i et andet land, for der at gøre forarbejdet for de samme indretninger. Også overfor disse mennesker føler jeg mig forpligtet. De ved alle, at jeg endnu aldrig har spurgt et menneske, hvilken religion eller nation han tilhører. For mig er alle mennesker lige. Jeg ved, at alle vi mennesker, som lever på denne guddommelige jord, hører sammen, kun med den forskel, at enhver siger: Det er min gård, min have, mit lille hus. Ligesom hver husejer betragter det som sit eget, så ved i det store og hele hvert folk, hvor det hører til, hvilken nation det tilhører, hvem der holder orden. Men hos mig er der ingen forskel, for mig er alle mennesker lige.

Jeg har også allerede mange gange ladet Dem vide, hvad mit egentlige mål er: Jeg vil igen føre hvert menneske tilbage til troen, for hvert menneske er et naturens væsen, hvert menneske er et Guds barn. Vi mennesker har kun én far, og det er Vorherre! Og fordi mange mennesker er kommet bort fra troen, vil jeg igen føre dem tilbage til troen. Jeg vil ikke have, at noget menneske er ondt. Nogle ganske få har der været, og vil der også komme igen. Jeg siger som før: Elsk din næste mere end dig selv. Så bliver det et dejligt liv, det er et sundt liv. For vi mennesker er nu engang afhængige af naturen. Vi kan ikke trække os tilbage fra den, som mange påstår: ”Bort med naturen, ind med kulturen”. Kulturtrinet er besteget, og det naturlige, det rent menneskelige, er trængt noget til side. Men vi er afhængige af naturen. Det Vorherre lader vokse for os – vi kunne ikke bestå uden det.

Sådan ønsker jeg det, og jeg vil også forstå at sætte mig igennem, selv om nogle få mennesker allerede tragter mig efter livet. Jeg frygter ikke døden, for min skyld, hvis der er en her imellem, så værsgo, jeg står her. Jeg behøver ikke at frygte. Jeg siger blot: Ve dem! Jeg behøver ingen menneskelig beskyttelse. Jeg lader Dem vide, at mit liv er sådan indrettet, at jeg virkelig står under den rene, guddommelige beskyttelse, og når det skal være, så skal det være. Men endnu er det ikke kommet så vidt, og mod alle disse få modstandere forstår jeg at tage kampen op, de vil blive taget, som de kommer.

Jeg håber, at De med disse få ord har forstået mig godt, og hvis nogen af Dem i tilslutning hertil, endnu har noget at sige eller ganske kort at spørge mig om, vil jeg besvare spørgsmålene. Men når jeg går igennem her, beder jeg Dem om ikke at sprede Dem over for meget, ikke at berøre mig så meget, så afleder De mig fra mit arbejde, og heller ikke bestorme mig. Jeg ved, hvad jeg har at gøre og ikke gøre, det behøver hverken at være det ene eller det andet. De får snart det, De er kommet her efter. Jeg kunne nu hoppe ud gennem vinduet, og behøvede ikke at gøre mere. Men jeg vil ikke gerne slutte så brat, da jeg dog gerne vil række den ene eller anden alvorligt syge hånden, for at give ham det bedste med på vejen. Jeg ønsker ikke noget roderi her, ellers må jeg forlade rummet. Vi kan med den største ro gennemføre det, så der slet ikke kommer nogen forstyrrelse, for ingen behøver at blive ophidset. Hvis De forholder Dem helt roligt, rækker jeg hånden til alle. Men jeg beder Dem om ikke at belaste mig med spørgsmål. Det er tilstrækkeligt, at De gemmer ønsket i Deres indre. For jeg har ladet Dem vide, hvor lille jeg end er – uden at rose mig selv, at det er enestående i verden, at jeg kan sige et menneske, hvad han gemmer af sygdom i kroppen. Jeg behøver ikke engang at kende navnet. De er også selv i stand til at bære sundheden med hjem til Deres familie, slægtninge og venner. Det er heller aldrig før sket. Der foreligger utallige sådanne beretninger, først i dag har jeg fået mange af disse beretninger forelagt, og sådan går det hver dag, at mennesker træder frem for mig og siger, hr. Gröning, jeg takker Dem. Jeg siger, nej, De er ikke forpligtet til at sige tak til mig, tak Vorherre. At jeg er i stand til at hjælpe mennesker, får nogle få til at gøre alt, for at De ikke skal vide Dem raske. Måske tror de, at jeg vil tage brødet ud af munden på dem, eller måske tror de, at de vil blive fattige, eller at deres ekssi-

stens, deres arbejde vil blive skadet. Jeg siger nej, jeg tager intet menneske det ilde op, at han kun har gjort sin pligt, efter sin bedste viden har gjort alt for at hjælpe mennesker. Jeg foragter ikke dette menneske. På den ene side er han kun et menneske ligesom mig. På den anden side skal menneskeheden jo takke Vorherre for, at der nu findes et menneske, som kan hjælpe. Og jeg står jo ikke alene her i verden, der er endnu to, og vi tre vil arbejde sammen, for at alle mennesker, som er det værd, at de som lever på denne guddommelige jord, bliver hjulpet til at få sundheden igen.

Jeg står ikke for Dem som en tosset. "Skøre kule", har man sagt, da jeg endnu var en lille dreng, og begyndte at tale om den slags. Årene har hurtigt bevist, at jeg har hjulpet mange mennesker, og først for alvor nu. Jeg har ikke haft til hensigt at fremhæve mig selv, nej, jeg blev først fremhævet af syge mennesker, og nu kan jeg ikke mere trække mig tilbage, og sige, at jeg ikke kan. Tværtimod. Jeg føler mig heller ikke svag, nej, jeg bliver hele tiden stærkere, og det bliver stadigt lettere for mig at kunne hjælpe mennesker. Jeg behøver ikke at frygte noget. Jeg ser enkelte ansigter blandt Dem, som allerede kender mig nærmere og ved meget om, at jeg er i stand til at hjælpe og helbrede mennesker.

Fra nu af kan De iagttage Deres krop, hvad der sker i Deres krop.

(Spørgsmål fra mængden: "Skal man beholde denne kugle i hånden, til de regulerende smerter er helt borte, eller må man lægge den væk af og til?")

Nej, De behøver ikke hele tiden at holde den. Det er nok at holde den i den højre hånd i de rolige minutter, hvor De ikke bliver forstyrret, når De sidder i en stol eller ligger ned. Virkningen vil gøre sig bemærket. De regulerende smerter skal være der. Ofte frygter enkelte mennesker, når de regulerende smerter sætter ind, at der er sket et tilbagefald. De bliver bange og siger, det er endnu værre, lad os gå til læge. Enkelte igen har forstået at udnytte det og har sagt, at i stedet for at gøre dem raske, gør han dem syge. Derfor gør jeg Dem opmærksom på, når de regulerende smerter kommer, da at udholde dem. Der sker ikke noget slemt, men kun det, at mennesket bliver rask. Alt har jo brug for at blive ordnet. Når et barn kommer til verden i dag, er det ikke straks stort, det er lille, alt tager sin tid.

(Spørgsmål fra en kvinde: "Min lille datter har fået en kugle, hun er lam. Siden har hun bedre kunnet holde sit lille hoved, men har siden været meget apatisk. Hører det med til helbredelsen?")

Det hører med dertil!

(Spørgsmål: "Hvornår blinde bliver raske.")

Det er mit ønske, at De får synet tilbage, hvad jeg i sin tid har givet Dem mit ord på. Og nu beder jeg Dem om ikke selv at bestemme tiden, at det skal gå så hurtigt som overhovedet muligt, men at lade alle ting overgå Dem, til det fulde syn er der igen.

(Blind: "Jeg har været blind i 26 år ...")

(lille tom plads i stenogrammet)

Også her er igen beviset på, at det også har brug for at reguleres. Hvis De var ængstelig, kunne De måske være faldet, og noget være sket med Deres øjne. Men da De har været standhaftig, har taget det med i købet, kan De nu se noget, og resten må De blot vente på. Bestem venligst ikke selv tiden, det varer kort eller længe, det kan undertiden kun dreje sig om sekunder, og i dag er det endnu ikke kommet så vidt med Dem. Men mange gange sker det i løbet af sekunder.

Jeg har også haft blinde mennesker, der hele deres liv ikke har kunnet se, som allerede var i en fremskreden alder, allerede langt over tredve år – og pludselig kunne de se. Det er ikke vanskeligt for mig at lade sådan noget ske, fordi jeg jo kun er indrettet på at hjælpe mennesker, at helbrede mennesker. Her skal kun det ene skubbes i forgrunden, at man må vise mig den største tillid, og have den største og fasteste tro på Vorherre, ikke kun minutter eller timer, måneder eller år, men simpelthen hele Deres liv. Det er grundbetingelsen.

Taler fra publikum

Kære hr. Gröning! Jeg beder Dem på det bayriske folks vegne om, at De også fortsat vil være vor hjælper og ven. Lad ikke smudsighederne få Dem til at vakle. Mange tusinder står ved Deres side, ikke kun som personer, men også i tankerne. Jeg er også hos Dem for første gang i dag, er fuld af tillid, er 90 procent blind, og De har gjort så mange mennesker i Bayern lykkelige, og det ville være så skændigt, om man ville drive en sådan mand bort fra landet. De kan være overbevist om, at vi står ved Deres side. Det bayriske folk er kristent anlagt i deres indre. Det er kun nogle svine-mikler, der vil drage nytte eller gøre forretning af det. De er for længst erkendt, lad Dem ikke forskrække. Vi kan takke hr. Harwart for, at han har bragt Dem her til Norden. Hr. Harwart kender mig ikke, og jeg kender ikke ham, men jeg ved, at han er et anstændigt menneske, som har hjulpet mennesker gennem Deres person.

Jeg har tillid til, at De måske også engang kan hjælpe mig. Jeg hilser Dem i hele det bayriske folks navn – De kan være overbevist om, at vi elsker og respekter Dem!

(Bifald)

Bruno Gröning taler igen

Jeg er ikke bange for at sige, at det i Bayern var det sidste forsøg på overhovedet at kunne blive på tysk jord. Jeg har ladet menneskene vide: Skulle det ikke lykkes mig her, skulle dette blive et andet Herford, så kan jeg kun sige: Stakkels tyskere! Hvad det vil betyde, behøver jeg ikke at uddybe nærmere, men jeg kan med min bedste vilje ikke se på, at tusinder og atter tusinder af mennesker er syge. Tro mig, mine kære, selv om jeg har vist mig så lidt i offentligheden de sidste dage, har jeg dog virket, idet jeg har gået fra hus til hus, og som sagt, overalt hvor jeg kom, var der syge mennesker. Ingen har hidtil været i stand til at sige de syge, hvad den egentlige år-

sag var. Men det er endnu ikke det væsentligste, nej, det afgørende er lige på stedet at give mennesker hjælp. Derfor lægger jeg den største vægt på at vide, at de der kommer til mig, kommer under ordnede forhold, så jeg kan give dem mere hjælp end hidtil. Det er ikke godt og ikke rigtigt, når jeg, som hidtil, bliver berøvet så megen god tid, det betyder, at overalt hvor jeg var, befandt der sig mennesker, som bad om hjælp, de flokkedes om mig, lige meget hvor jeg var. Men når en og anden, eller størstedelen af dem, er blevet helbredt, så har de ikke ladet høre fra sig. Derfor er alt blevet vanskeliggjort for mig, ved at man her og der kommer og siger: "Bevis det dog." Jeg lader dem vide, at mine bedste vidner og mine bedste forklaringer er de mennesker, jeg har hjulpet.

(Bifald)

Jeg lægger ikke megen vægt på det, men det er nu engang så indgroet i mennesker, at det må stå sort på hvidt. Selv har jeg måttet sikre mig, og har også forstået at sikre mig, fordi jeg har vidst, at jeg var blandt mennesker, overfor hvem det var bedst, at alle mine ord kunne bekræftes af vidner. Og derfor behøver jeg ikke at lade mig gå på af den slags smudsigheder, man har forsøgt at hænge på mig.

(Bifald; tilråb: "Rigtigt!")

(Tilråb: "Man siger her, at kun bayrerne står ved Deres side, men befolkningen i Norden står også ved Deres side!")

Jeg er også klar over, at det tyske folk i Norden står ved min side. Det er kun nogle få som tror, at jeg vil tage brødet ud af munden på dem. Jeg har overhovedet ikke tænkt på at tage brødet ud af munden på nogen, nej, jeg vil tværtimod give dem noget. Mere kan jeg ikke sige. Jeg ved, at folket står bag mig, faktisk over hele verden. Jeg har fået invitation til at komme fra alle sider, fra alle lande, selv til Indien skulle jeg komme. Heller ikke der ville jeg undlade at komme, også der ville jeg kunne hjælpe mennesker. Men først og fremmest lægger jeg vægt på at blive hos mine tyskere.

(Bifald)

(Spørgsmål: "Jeg er kommet til Lübeck med min dreng. Kan jeg overføre min tillid på drengen, for han kan ikke høre?")

Ja, det lader sig gøre for familien, også sådan, at et menneske kan øve indflydelse på en anden gennem tanker. Hvis De hele tiden tænker på denne syge, som De har medlidenhed med, så går det ham i blodet, så han kun vil have medlidenhed. Også mange voksne mennesker, som i årevis har haft en lidelse, længes tilbage til det, fordi de savner at få medlidenhed.

(tom plads i stenogrammet)

Jeg lader ikke noget menneske få indflydelse på mig, jeg går min egen vej, behøver heller ikke at frygte, og holder fast i troen på Vorherre. At leve med ham, det er hele livet, uden ham, det er ikke noget liv.

Det er ikke nødvendigt, at man giver mig et billede af et sygt menneske. Det er nødvendigt, at bønner om hjælp bliver udtalt, at mennesket ved, hvor han skal henvende sig, hvad han længes efter.

(Tilråb: "En meget stakkels kvinde, lam i begge ben, har sendt mig, fordi hun allerede i et halvt år har søgt hjælp hos Dem, har sendt breve til alle verdenshjørner.")

Derfor, fordi råbet om hjælp er så stort blandt tyskerne, har jeg lovet det tyske folk at gøre det nemmere for dem. I Herford har jeg sagt, at det er min hensigt – og desværre er jeg endnu ikke kommet så vidt, at jeg har kunnet indrette det sådan, at folk ikke behøver at rejse her og der, så han ikke skal give sine sidste penge ud på det. Han skal tværtimod vente hjemme, til der også er indrettet et kursted der. Hos den lamme kvinde, som allerede har lidt i årevis, kommer det ikke an på et par dage eller to, tre uger. Vent venligst, til jeg her og der har indrettet kursteder, hvor jeg løbende kan tage mig af folk, og give dem det, at de bliver raske igen.

(Tilråb fra kvinde: "Min dreng i New York har ligget i sengen i 1½ år af nyrebetændelse. Kan De hjælpe ham?")

Se venligst på Deres ur, og meddel Deres søn det, eller spørg ham, hvad der skete med hans krop i dette minut.

Det er ikke første gang, jeg har sendt den helbredende bølge til udlandet, nej, det har jeg allerede gjort i årevis, når jeg har fået sådanne spørgsmål. Og jeg har gang på gang fået bekræftet, at der er sket det, som jeg er indstillet på.

(Tilråb: "Jeg var her med min blinde dreng for tre uger siden, og der er kommet en bedring. Han kan nu skelne mellem dag og nat.")

Bruno Gröning: Også her vil jeg straks lade Dem alle vide, at der ikke skal være nogen påtrængenhed fra Deres side. Vent – jeg sagde jo dengang til Dem, hvad der var i vejen. Det tager for lang tid, når mennesker kommer to, tre, fem gange, hvad de ikke behøver. Lad derfor nogen tid gå, og hvis det ikke har hjulpet, eller det går Dem for langsomt, har jeg ikke noget imod det. Jeg kan udmærket godt forstå det, og tager aldrig noget menneske det ilde op, når de gør en indsats for deres nærmeste. Jeg råder Dem til hjemme at gøre et forsøg med en elpære. Så kan De fra tid til anden nøjagtigt konstatere, hvor meget mere han kan se. Så varer det heller ikke så længe

**Kilde:**

Archiv des Instituts für Grenzgebiete der Psychologie und Psychohygiene e. V. Gteiburg i. Br.: 20/16/002.